Louis Couperus beschrijft Siena als een tegelijk om middeleeuwsche schoonheid en levendig verkeer aantrekkelijk stadje, gebouwd aan de piazza...

„Dit is, in den zonnigen morgen, de Piazza del Campo (thans genaamd Piazza Vittorio Emanuele) de piazza, het middenpunt van de stad en zij is, tusschen het Palazzo dei Signori, met den hoogen Mangia-Toren en haar kring van andere oude paleizen, nog geheel middeneeuwsch, en treffend bijzonder van vorm. Want zij is als een kom, zij is als een schelp, zij is als een opene schelp, met een geplaveide ommegang tusschen pilaartjes van travertijn; van af die ommegang glooit zij, schelpvormige kom, naar omlaag, het groote Paleis te gemoet, en deze bizondere vorm geeft haar een vreemde oorspronkelijkheid. Hare komachtige geplaveide delling is juist het punt, waar de drie heuvelen, op welke de stad werd gebouwd, elkander toeglooiend ontmoeten, en niet minder dan elf straten voeren haar toe. Zoo was zij reeds in de twaalfde eeuw, en zoo is zij nog steeds, in hoofdlijn de zelfde gebleven, en daar het moderne leven niet over haar woelt — hare vorm van schulpdal is te tegenstrijdig aan moderne drukte — rijzen de verzonkene eeuwen voor ons op, terwijl wij zitten op een der pilaartjes of dwalen langs de mooie fontein in het midden, de Fonte Gaia, die uit acht wolvinnemuilen het water opspuit, water dat nog steeds van de Chianti-heuvelen door de middeneeuwsche onderaardsche aquadukten wordt aangevoerd, welke aquadukten Cosimo III vergeleek bij de antieke waterwerken van Rome.

„Wie deze vreemde kom, deze schelp gezien heeft, van een balkon van een der oude paleizen af, tijdens de tweemaal 's jaars gehouden wedrennen van den Palio, de kom zelve vol gewriemeld met volk, en de paarden rennende tusschen de paleizen en de pilaartjes, zal zeker den aanblik nimmer vergeten. Deze wedrennen, met vooraf gaanden optocht, in middeneeuwsch kostuum, zijn nog onveranderd gebleven; zij zijn geen maskerade, maar zij zijn als een spel zelve uit de middeneeuwen; zij zij geen komedie, maar zij zijn de waarheid; een oude middeneeuwsche waarheid van volkvermaak tusschen dit steeds onveranderde décor, tusschen deze steenen coulissen van oude paleizen, waartegen de banierzwaaiers hun zwierig vendelspel bedrijven, namelijk, met forschen zwaai den zwaren standaard opgooien in de lucht, vangen bij den stok en het dundoek fladderen laten in gracelijke golvingen tusschen hun beenen door en overlangs hunner schouders en rondom de pluimen hunner baretten."